

N:o 53.

Af Herr C. I. Bengtsson: Om förändrade föreskrifter i fråga om skyldigheten att bygga och underhålla allmänna vägar och broar.

Bland de många bördor, hvarmed man betungat jordbruket, är skyldigheten att underhålla landsvägarne den icke minst betungande. Längre har man insett obilligheten och orättvisan af detta onus, och riksdag efter riksdag sökt rättvis ändring häri, men ännu har intet blifvit gjordt till en rättvisare och billigare fördelning af denna skyldighet.

Det torde väl intet vara billigare och rättssenligare, än att de, som mest bruka och slita vägarne, mest också bidraga till deras underhåll. Likvisst torde ej kunna bestridas, att vägarne mest slitas och förstöras af den tunga transporten af bergsbrukens produkter, såsom jern och trävaror, dernäst af spanmålstransporter till kvarnar, städer och jernvägsstationer samt slutligen af köpmännens varuartiklar och en mängd resande, som, vare sig i affärer eller för nöje, färdas från en ort till en annan; men likväl känna vi alla, att såväl bergsbruken samt sågverk och kvarnar som handlande och näringsidkare samt alla resande, som ej äro jordbrukare, äro från vägunderhållsskyldigheten befriade. Rättvisan torde således fordra att litet hvar, som begagnar vägarne, bidrager till deras byggnad och underhåll, samt att denna skyldighet ej endast skall tillhöra jordbrukaren och för denne ofta blifva dubbelt tryckande och besvärlig derigenom, att det vägstycke, som han fått sig tilldeladt att underhålla, ej sällan, åtminstone i stora häraderna, ligger långt afägs från hans hemvist och jordbruk. Och då en rättelse häri är af behovet påkallad, vågar jag föreslå,

att byggnads- och underhållningsskyldigheten af allmänna vägar och broar sommar- och vintertiden skall utgöras af

kommunen, på sätt om kommunal-utskylder stadgadt är, dock så att fördelning sker häradsvis, med rätt för häraderna att inom sig vidtaga fördelning af vägunderhållet sockenvis, och att nuvarande stadganden härom upphävas.

Stockholm den 26 Januari 1874.

C. I. Bengtsson.

N:o 54.

Af Herr J. Rutberg: Om förtydligande af stadgandet i 2 Kap. 11 § af Kongl. Fiskeristadgan den 29 Juni 1852.

I afseende å kungsådra i åar och strömmar föreskrifver 20 Kap. 3 § Byggningsbalken, att "der kungsådra af ålder varit hafver skall trådiung af vattnet öppen lemnas, och der segelled är tolf alnar; till båtled åtta alnar, "allt i djupaste vattnet."

Bestämmelsen i 1852 års Fiskeristadga står ej i strid med lydelsen af förenämnda lagrum, som, så vidt jag känner, tillföre å de flesta orter erhållit den tillämpning, att vattnet emellan sex fots djup, räknadt från hvardera stranden af vattendrag, ansetts för sådant djup att all fisk der uppstiga kunde och såsom kungsådra, der sådan af ålder varit hafver. Af nämnda kungsådra, som således betraktats såsom djupaste vattnet, hafva strandegare, för så vidt de innehåft båda stränderna af vattendrag, ansetts skyldige att hålla öppen en tredjedel, men berättigade att med fiskebyggnader öfverstänga två tredjedelar, räknadt från hvilkendera strand vederbörande jordegare för sig funnit förmånligast. Derigenom har äfven i de flesta fall förberörda lagrum vunnit ordagrann tillämpning, emedan sällan vid fiskeställen största djupet förekommer i